

hvorledes Tiden er nu, maa vi sige, at dens Tendens er nedadgaaende. Tiderne ere trykkelige og flette og opfordre i det hele ikke til at stride til Drettelsen af flere Embeder og Forøgelse af de alt bestaaende Lønninger. Og se vi paa selve de Mænds Forhold, hvis Lønninger vi her skulle revidere, da er den nuværende Tilstand den, at Professorernes Begyndelsesløn er 3,200 Kr., stigende hvert 5te Aar med 600 Kr. indtil 6,000 Kr. Nu siger den ærede Ordfører, at han og hans Mindretal og det andet Mindretal, der slutter sig til hans Mindretal, altsaa det relative Flertal, erkende, at denne Begyndelsesløn af 3,200 Kr. er for lille. Men den faktiske Tilstand er den, at der i Djebbløkket ved Universitetet ikke er en Professor, der staar paa 3,200 Kr.; alle have de i større eller mindre Udstrækning Emolumenter, og som den ærede Ordfører alt har ophlyst, have de allerfleste Huslejegodtgørelse, altsaa et Tillæg, der svarer til 1,200 Kr., enten en virkelig Embedsbolig eller Huslejegodtgørelse. Nu ophlyser Regeringen i Motiverne, at der gives maa Toldebedsmænd, Tolbsforvaltere, der have lige saa store Lønninger som Professorerne. Men dertil er at bemærke ganske naturligt det, at disse Embedsmænd ere henvisse til at leve af deres Lønning, de have ikke Beslyghed til anden Bestæftigelse ved Siden af. Men naar vi kende de faktiske Forhold, hvad Medlemmer her i denne Sal jo dog nogenlunde gøre, vide vi, at Professorer ved Universitetet have rigelig Beslyghed til at skaffe sig Bifortjenester ved Siden af de Indtægter, som deres Professorat giver dem, og at en Del benytte sig deraf i stor Udstrækning. Det er i alt Fald jævnlig blevet fortalt, maaste nok nærmest som en Kuriositet, at Professorer kunne beskæde 10—12 Stillinger ved Siden af deres Professorstilling. Derfor finder det Mindretal, paa hvis Begne jeg fører Ordret, ingen Anledning til at stride til en Forhøjelse af disse Lønninger, hvorimod jeg som sagt kan forstaa det, set fra et Regeringsstandpunkt. Paa den anden Side er det heller ikke ganske unaturligt, at der kan komme til at foreligge et saadant Udslag som det, der foreligger i Betænkningens Bilag Nr. 2, et Udslag af Lønningsbegæret, et Udslag af den bureaukratiske Tidsaand, om jeg saa maa sige. I Bilag 36 findes saaledes en Skrivelse, som jeg synes er ret karakteristisk for dette Lønningsbegær, som jeg vil kalde det. I denne Skrivelse, der kun indeholder 6 Linier, konkluderer vedkommende gennem 3 „iffun“, til den Oplysning, at han ifkun har 3,578 Kr. Nu er det ret pudsigt i denne Forbindelse at

komme til at tænke paa det gamle Sagn om, at den Slags Bestillingsmænd, der her er Tale om, at det skulde være Studenter uden Hoveb. Hvis dette Sagn ikke for længst er afløst af en haardere Virkelighed, maa man sige, at det ikke er saa daarligt endda med de 3,578 Kr. Det, der altsaa her er Tale om, er at stride til en Lønningsforhøjelse, som til sammen taget udgør ca. 25,000 Kr., og dette finder Mindretallet som bemærket ingen Anledning til. Vi ville ikke benægte Muligheden af, at der kan findes yngre Professorer, for hvem en Løn af 3,200 Kr. kan være lille nok, men skulde der være saadanne enkelte Tilfælde, saa har Rigsdagen det jo i sin Magt at forhøje en saadan Professors Anciennitet saaledes, at han erholder en større Lønning. Det er den eneste naturlige Vej, der kan gaas, thi at forhøje samtlige Professorers Løn for at bøde paa et enkelt uheldigt Tilfælde, kan ikke være nogen naturlig Vej at gaa. Som jeg bemærkede før, er der i Djebbløkket faktisk ingen, der staar paa 3,200 Kr. I Anciennitetsningerne til Regeringsforlaget staa fire Professorer opførte med en Lønning af 3,200 Kr. hver, efter Lov af 1871. Den ene af disse er 61 Aar gammel. Nu, hvis der er Anledning til paa Grund af hans høje Alder at give ham Anciennitetsforhøjelse, kunde det jo ske. Af de andre tre, hvis Gennemsnitsalder er 39 Aar, idet den ældste er 42, den mellemste 38 og den yngste 37 Aar, opnaar den ældste paa 42 Aar det første Alderstillaeg om et Aar, og saa bliver jo det Gennemsnitsforhold forandret, der kan udtrykkes derved, at disse tre Professorers Alder gennemsnitlig er 39 Aar, og deres Gennemsnitsløn 3,200 Kr. Skulde der være en enkelt yngre eller aldeles nyansat Professor, for hvis Vedkommende dette kunde være rimeligt, har Rigsdagen det jo som sagt i sin Magt til enhver Tid efter Begæring og Indstilling fra Kultusministeren, som maa ledsage denne med fornøden Begrundelse, at forhøje en saadan Løn. Jeg skal derfor, idet jeg i øvrigt henholder mig til den trykte Betænkning, anbefale ærede Medlemmer her i Salen at stemme mod Lovforlagets Obergang til 3dje Behandling af de Grunde, som ere udviklede i Betænkningen, og som jeg her yderligere paa enkelte Punkter har motiveret.

Scharling: Den Indstilling, som nu foreligger angaaende Universitetets Lønningslov, har for Universitetet været og maattet være en meget stor Støffelse. I 12 Aar har Universitetet gjort gældende, at de Lønningsvilkår, hvorunder der virkedes ved